RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 110.764 van 30 september 2002
in de zaak A. 81.210/IX-1554.

In zake : Rita GEENS,
wonende te HASSELT,
Beukenstraat 57

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
President Kennedypark 8b.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Rita GEENS, adjunct-secretaris bij het parket van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt, op 20 november 1998 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit van 22 september 1998 waarbij zij in disponibiliteit wegens ziekte wordt gesteld voor een periode ingaande op 4 februari 1998 en eindigend op 27 februari 1998, en waarbij tevens wordt bepaald dat zij voor die periode een wachtgeld gelijkgesteld aan 60 pct. van haar laatste activiteitswedde geniet;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur H. COLIN;

Gelet op de beschikking van 7 april 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 september 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SAVELKOUL, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. COLIN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 15 maart 1982 wordt verzoekster het slachtoffer van een ernstig verkeersongeval, met een langdurige arbeidsongeschiktheid voor gevolg.

1.2. In augustus 1997 ondergaat verzoekster twee operaties, opnieuw met een langdurige arbeidsongeschiktheid voor gevolg.

1.3. Bij koninklijk besluit van 2 juni 1998 wordt verzoekster in disponibiliteit wegens ziekte gesteld vanaf 27 december 1997 tot en met 27 februari 1998, en wordt haar voor de voormelde periode een wachtgeld gelijkgesteld aan 60 pct. van haar laatste activiteitswedde toegekend.

1.4. Met een brief van 26 juni 1998 wendt verzoekster zich tot het ministerie van Justitie met de vraag het koninklijk besluit van 2 juni 1998 te herzien.

1.5. Met een brief van 20 juli 1998 deelt het ministerie van Justitie, in antwoord op verzoeksters brief van 26 juni 1998 en met verwijzing naar artikel 14, § 1, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en naar de artikelen 12, 14 en 15 van het koninklijk besluit van 13 november 1967 betreffende de stand disponibiliteit van het rijkspersoneel, aan verzoekster onder meer mee dat, na herberekening, gebleken is dat haar kapitaal aan ziektedagen pas op 4 februari 1998

werd overschreden, en dat het koninklijk besluit van 2 juni 1998 bijgevolg zal worden opgeheven en zal worden vervangen door een nieuw koninklijk besluit met de correcte begindatum van de periode van indisponibiliteitstelling.

1.6. Bij een ter post aangetekend verzonden verzoekschrift van 29 juli 1998 vordert verzoekster de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 2 juni 1998 (zaak G/A. 79.597/IX-1305).

1.7. Bij koninklijk besluit van 22 september 1998 wordt het koninklijk besluit van 2 juni 1998 ingetrokken (artikel 1 van het besluit), wordt verzoekster in disponibiliteit gesteld wegens ziekte voor een periode ingaande op 4 februari 1998 en eindigend op 27 februari 1998 (artikel 2 van het besluit), en wordt haar voor de voormelde periode een wachtgeld toegekend gelijkgesteld aan 60 pct. van haar laatste activiteitswedde (artikel 3 van het besluit).

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in de eerste plaats aanvoert dat het annulatieberoep niet ontvankelijk is omdat blijkens het dispositief van het verzoekschrift het werkelijk doel van het beroep tot nietigverklaring erin bestaat om betaling te verkrijgen van de volledige activiteitswedde in plaats van een wachtgeld gelijk aan 60 pct. van die wedde, terwijl enkel de gewone rechtbanken kennis kunnen nemen van een dergelijke vordering;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster repliceert dat het de Raad van State toekomt om de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing te toetsen en deze te vernietigen zo deze niet in overeenstemming is met de wet, en dat louter de omstandigheid dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing een weerslag kan hebben op subjectieve rechten aan zijn bevoegdheid geen afbreuk doet;

2.1.3. Overwegende dat, zo weliswaar in fine van haar verzoekschrift verzoekster de Raad van State vraagt "te zeggen voor recht dat de dagen van arbeidsongeschiktheid, die het gevolg waren van het verkeersongeval van verzoekster van 15.03.1982, niet weerhouden mogen worden als gewone ziektedagen, en evenmin in mindering mogen gebracht worden voor het berekenen van de disponibiliteit van verzoekster. Bijgevolg te zeggen voor recht dat de verzoekster ook voor de periode van 04.02.1998 tot en met 27.02.1998 recht heeft op haar

volledige activiteitswedde, en dat deze niet mag vervangen worden door een wachtgeld gelijkgesteld aan 60 pct. van haar laatste activiteitswedde", en dat het de Raad inderdaad niet toekomt om "te zeggen voor recht" op welke wedde verzoekster recht heeft voor de periode van 4 februari 1998 tot en met 27 februari 1998, het hem wel toekomt om te oordelen of een administratieve rechtshandeling die verzoeksters rechtstoestand als ambtenaar vaststelt - in dezen haar indisponibiliteitstelling en de modaliteiten daarvan - deze correct heeft vastgesteld en, indien zou blijken dat zulks niet het geval zou zijn, ze om die reden te vernietigen; dat de omstandigheid dat die nietigverklaring een weerslag kan hebben op de subjectieve rechten van verzoekster daaraan geen afbreuk doet; dat de exceptie niet opgaat;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij als tweede exceptie aanvoert dat verzoekster het beoogde doel niet eens kan bereiken door de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien de eventuele nietigverklaring weliswaar haar indisponibiliteitstelling ongedaan zal maken, maar niet, althans niet noodzakelijk, tot gevolg zal hebben dat verzoekster in plaats van 60 pct. van haar activiteitswedde de volle 100 pct. van deze wedde zal krijgen, zodat verzoekster het rechtens vereiste belang ontbeert;

2.2.2. Overwegende dat verzoekster repliceert dat zij er vanzelfsprekend belang bij heeft dat de overheid de regels inzake disponibiliteit correct toepast en dat zulks wat betreft de bestreden beslissing niet het geval is geweest, dat een en ander wel degelijk voor verzoekster financiële gevolgen zal hebben, zodat er niet aan kan worden getwijfeld dat zij het vereiste belang heeft;

2.2.3. Overwegende dat indien de Raad van State op grond van verzoeksters middelen oordeelt dat de verwerende partij verzoekster niet in disponibiliteit kon stellen of de begindatum van de periode van indisponibiliteitstelling niet correct heeft vastgesteld, de verwerende partij ter uitvoering van dat arrest een nieuwe beslissing zal moeten nemen waarbij zulks wel correct wordt vastgesteld; dat op grond van die rechtscheppende handeling dan zal moeten worden uitgemaakt of aan verzoekster dan, in plaats van 60 pct. van haar activiteitswedde, de volle 100 pct. van die wedde zal moeten worden toegekend en voor welke periode; dat ook de tweede exceptie niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verwerende partij in een derde exceptie aanvoert dat het huidige annulatieberoep als het ware een kopie is van het

verzoekschrift in de zaak G/A. 79.597/IX-1305, dat verzoekster enkel het koninklijk besluit van 2 juni 1998 citeert en alle middelen die daarop volgen dan ook op het koninklijk besluit van 2 juni 1998 betrekking hebben, dat verzoekster enkel bijkomend motiveert dat de thans aangevochten beslissing gesteund is op dezelfde principes betreffende de disponibiliteitsbepaling en opnieuw de ziektedagen die het gevolg waren van het verkeersongeval van 15 maart 1982 in mindering brengt en derhalve voor verzoekster evenmin aanvaardbaar is, dat de verwerende partij hieruit onmogelijk met zekerheid kan afleiden of verzoekster nu al dan niet het koninklijk besluit van 22 september 1998 aanvecht op grond van dezelfde middelen als die welke zij aanvoert tegen het koninklijk besluit van 2 juni 1998, en dat verzoekster aldus de middelen die zij meent aan te moeten voeren tegen het koninklijk besluit van 22 september 1998 niet heeft omschreven, minstens niet op voldoende duidelijke wijze, hetgeen leidt tot de niet-ontvankelijkheid van het annulatieberoep;

2.3.2. Overwegende dat verzoekster repliceert dat het begrijpelijk is dat het verzoekschrift tot nietigverklaring van het ingetrokken koninklijk besluit van 2 juni 1998 wat de middelen betreft gelijklopend is met het verzoekschrift tot nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, omdat beide koninklijke besluiten uitgaan van dezelfde verkeerde principes en dienvolgens op dezelfde middelen ten gronde stuiten, en dat het verzoekschrift tot nietigverklaring van het koninklijk besluit van 2 juni 1998 ongeveer hetzelfde was gemotiveerd, terwijl dat verzoekschrift in de memorie van antwoord niet als onontvankelijk om reden van duisterheid van de middelen werd omschreven;

2.3.3. Overwegende dat verzoekster ten gronde aanvoert dat zij ten onrechte in disponibiliteit wegens ziekte werd gesteld, eerst vanaf 27 december 1997 tot en met 27 februari 1998, vervolgens vanaf 4 februari 1998 tot en met 27 februari 1998, met toekenning van een wachtgeld gelijk aan 60 pct. van haar laatste activiteitswedde, en dat, aangezien de thans aangevochten beslissing gesteund is op dezelfde principes betreffende de disponibiliteitsbepaling en opnieuw de ziektedagen die het gevolg waren van het verkeersongeval van 15 maart 1982 in mindering brengt, ze derhalve voor verzoekster evenmin aanvaardbaar is; dat de verwerende partij dan ook ten onrechte stelt dat zij uit het verzoekschrift onmogelijk met zekerheid kon afleiden of verzoekster nu al dan niet het koninklijk besluit van 22 september 1998 aanvecht op grond van dezelfde middelen als die welke ingeroepen werden tegen het koninklijk besluit van 2 juni 1998, middelen die zij in haar memorie van antwoord trouwens heeft betrokken op de thans aangevochten

beslissing en als dusdanig heeft besproken; dat ook de derde exceptie niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel de schending aanvoert van artikel 15 van het koninklijk besluit van 13 november 1967 betreffende de stand disponibiliteit van het rijkspersoneel, in deze bewoordingen: "Verzoekster heeft gewoon niet de mogelijkheid gehad beroep te doen op art. 15 van het K.B. van 13.11.1967, alhoewel haar kwaal als ernstig moet aanzien worden, en ze bovendien langdurig ziek was";

3.1.2. Overwegende dat artikel 15 van het koninklijk besluit van 13 november 1967 luidt als volgt :

> "In afwijking van artikel 14 heeft de wegens ziekte of gebrekkigheid in disponibiliteit gestelde rijksambtenaar recht op een wachtgeld dat gelijk is aan het bedrag van zijn laatste activiteitswedde indien de kwaal waaraan hij lijdt als een ernstige en langdurige ziekte of gebrekkigheid wordt erkend.
> De administratieve gezondheidsdienst beslist of de kwaal waaraan de ambtenaar lijdt, al dan niet een ziekte of gebrekkigheid van die aard is. Die beslissing mag in geen geval worden genomen alvorens de ambtenaar voor de kwaal waaraan hij lijdt, met verlof of in disponibiliteit werd gesteld voor een ononderbroken periode van ten minste drie maanden.
> Deze beslissing heeft een herziening ten gevolge van de toestand van de ambtenaar met geldelijke uitwerking op de dag waarop zijn disponibiliteit een aanvang heeft genomen.";

3.1.3. Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat verzoekster niet aangeeft op welke wijze de bestreden beslissing artikel 15 van het koninklijk besluit van 13 november 1967 zou schenden, dat de toepassing ervan een nieuwe beslissing van de administratieve gezondheidsdienst vergt, terwijl een dergelijke beslissing er in casu niet is en verzoekster de ontstentenis ervan niet aanvecht; dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord geen nieuwe argumenten aanreikt om dat te weerleggen; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aanvoert; dat zij in een eerste onderdeel van het middel stelt dat artikel 15 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 slechts uitzondering maakt op de aanrekening van ziektedagen bij arbeidsongevallen, ongevallen op de weg van en naar het werk en beroepsziekten, terwijl er geen

redelijke, objectieve of aanvaardbare rechtvaardiging is waarom de arbeidsongeschiktheid bij gewone verkeersongevallen met volledige aansprakelijkheid van derden wel wordt aangerekend bij disponibiliteit en deze bij verkeersongevallen op de weg van en naar het werk niet; dat verzoekster daarna in een tweede onderdeel van het middel aanvoert dat artikel 39 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 eveneens een discriminatie bevat, omdat voor ambtenaren die arbeidsongeschikt werden vóór 1 augustus 1964 alleen maar de ziektedagen vanaf 1 januari 1958 tellen, terwijl ze voor verzoekster allemaal tellen;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het tweede middel uitgaat van de onbewezen premisse dat zelfs de recente afwezigheden van verzoekster in verband staan met het verkeersongeval van 1982, waardoor dit verband louter hypothetisch is, zonder dat verzoekster een reëel, zeker en actueel belang bij dat middel doet gelden en dat voor het onderscheid tussen de rechtsgevolgen van een arbeidsongeval en een ongeval op weg naar of van het werk enerzijds en een gewoon verkeersongeval anderzijds wel degelijk een objectieve en redelijke verantwoording bestaat, dat die onderscheiden behandeling zodoende niet in strijd is met het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, en dat verzoekster niet aangeeft op welke wijze haar rechten geschonden zouden kunnen worden door de overgangsbepaling in artikel 39 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964, waarvan de praktische consequenties ingevolge het tijdsverloop trouwens zijn weggedeemsterd;

3.2.3.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat waar artikel 14, § 1, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheid, bepaalt dat de rijksambtenaar, die wegens ziekte of gebrekkigheid verhinderd is zijn ambt normaal uit te oefenen, voor de ganse duur van zijn loopbaan ziekte- of gebrekkigheidsverlof krijgt tot maximum eenentwintig werkdagen per twaalf maanden dienstanciënniteit, die tijdsbeperking blijkens artikel 15 van voornoemd koninklijk besluit niet geldt wanneer de afwezigheid te wijten is aan een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van en naar het werk of een beroepsziekte; dat het blijkbaar dat onderscheid is dat verzoekster discriminerend vindt; dat zij zodoende aanvoert dat artikel 15 van het voornoemde koninklijk besluit door de Raad van State niet mag worden toegepast, omdat het strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

Overwegende dat verzoekster echter geenszins verduidelijkt, ook niet in haar memorie van wederantwoord of laatste memorie, waarom ambtenaren die het slachtoffer zijn van een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van en naar het werk of een beroepsziekte, geen gunstiger behandeling zouden mogen genieten dan degenen die lijden aan een ziekte of die slachtoffer zijn van een ongeval welke niet met hun dienst te maken hebben; dat het eerste onderdeel niet kan worden aangenomen;

3.2.3.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat luidens artikel 39 van voornoemd koninklijk besluit, als overgangsbepaling, voor de toepassing van artikel 14 de afwezigheden wegens ziekte of gebrekkigheid van vóór 1 augustus 1964 voor iedere rijksambtenaar eerst van 1 januari 1958 af samengeteld worden; dat verzoekster blijkbaar dus een discriminatie ziet in het feit dat voor de ambtenaren die in dienst getreden zijn na 1 januari 1958 er samentelling is, doch dit slechts het geval is vanaf die datum voor degenen die op dat tijdstip in dienst waren; dat, daargelaten de vaststelling dat die bepaling met toepassing van artikel 354 van het Gerechtelijk Wetboek door het koninklijk besluit van 14 november 1983 betreffende de afwezigheden en de stand disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid van de griffiers, van het personeel van de griffies en parketten, en van de attachés in de dienst voor documentatie en overeenstemming der teksten bij het Hof van Cassatie, niet van toepassing werd verklaard op het personeel van de parketten, verzoekster ook hier niet verduidelijkt waarom, als een nieuwe, per hypothese voor de betrokkenen ongunstiger regeling wordt ingevoerd, geen overgangsregeling mag worden ingesteld ten behoeve van zij die op het tijdstip van de inwerkingtreding reeds in dienst zijn; dat ook het tweede onderdeel faalt;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster in een derde middel aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 1383 van het Burgerlijk Wetboek schendt, waardoor een rechtspersoon aansprakelijk wordt gesteld voor schade die het gevolg is van zijn nalatigheid; dat zij meer bepaald argumenteert dat zij destijds de verwerende partij volledig subrogeerde in haar rechten tegen de aansprakelijke derde uit hoofde van haar verkeersongeval van 15 maart 1982, maar dat de verwerende partij haar destijds niet meegedeeld heeft dat de dagen van arbeidsongeschiktheid evenredig in mindering zouden komen als gewone ziektedagen, dat, had de verwerende partij zulks wel gedaan, verzoekster zeker bijkomende schadevergoeding gevorderd zou hebben, minstens uitdrukkelijk voorbehoud gemaakt zou hebben voor de toekomst en dat de verwerende partij, als gesubrogeerde in haar rechten en tevens als haar werkgever,

in gebreke is gebleven verzoekster te informeren over haar precieze juridische toestand, waardoor zij thans schade lijdt, schade die in oorzakelijk verband staat met de nalatigheid van de verwerende partij;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in hoofdorde antwoordt dat het middel bij uitstek betrekking heeft op een subjectief recht en derhalve niet ontvankelijk voor de Raad van State aangevoerd kan worden;

3.3.3. Overwegende dat het verweer van de verwerende partij bijgevallen moet worden; dat artikel 1383 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat ieder niet alleen aansprakelijk is voor de schade welke hij door zijn daad, maar ook voor die welke hij door zijn nalatigheid of zijn onvoorzichtigheid heeft veroorzaakt; dat verzoekster de erkenning nastreeft van subjectieve rechten die zij beweert te bezitten ten opzichte van de verwerende partij, al dan niet in zoverre deze gesubrogeerd is in haar recht op schadevergoeding tegenover een aansprakelijke derde; dat de Raad van State niet bevoegd is om over het middel uitspraak te doen;

3.4.1. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord een nieuw, vierde middel aanvoert; dat zij uiteenzet dat zij thans de concrete berekening heeft gekregen van de door haar opgenomen ziektedagen en dat deze berekening niet met de wettelijke en reglementaire bepalingen in overeenstemming is en zelfs telfouten bevat; dat verzoekster een brief overlegt van het ministerie van Justitie, Dienst personeelszaken, van 18 november 1998, waarbij de door haar gevraagde detailopgave van de genomen en getelde ziektedagen wordt bezorgd, alsook de detailopgave zelf, die een overzicht bevat van de periodes en de duur van de door verzoekster genomen ziektedagen vanaf 1976 tot 1 maart 1998; dat verzoekster de berekening maakt "zoals zij meent dat ze overeenkomstig de wettelijke en reglementaire bepalingen terzake dient te worden gemaakt"; dat zij vervolgens opmerkt dat de door de verwerende partij aangerekende ziektedagen niet overeenkomen met de werkelijkheid, vermits er ten onrechte weekends en feestdagen als ziektedagen werden aangerekend en er één keer zelfs 58 dagen werden aangerekend, waar dat er in feite maar 21 mochten zijn, en zij ten slotte, op basis van haar eigen berekening en rekening gehouden met de werkelijk opgenomen ziektedagen, tot de vaststelling komt dat zij nog recht heeft op 51 ziektedagen, met andere woorden, dat de bestreden beslissing haar in disponibiliteit stelt waar haar ziektedagen nog niet opgebruikt zijn; dat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, verzoeksters argumentatie dat sommige weekends als ziektedag

werden aangerekend, terwijl een tweede onderdeel dan zou zijn dat de periode van 12 augustus tot 10 september 1997 geen 58 maar slechts 30 dagen telt;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie in hoofdorde laat gelden dat het middel niet ontvankelijk is omdat het niet van openbare orde is en het reeds in het verzoekschrift tot nietigverklaring aangevoerd had kunnen worden : de bewuste brief is van 18 november 1998 en het verzoekschrift werd ingediend op 20 november 1998; dat zij ondergeschikt betoogt dat verzoekster geen schending van een wel omschreven wetsbepaling of rechtsbeginsel aanvoert zodat ook om die reden het middel niet-ontvankelijk is; dat zij dan ten gronde argumenteert dat geen materiële misslag werd begaan wat het in aanmerking nemen van het aantal ziektedagen betreft : er is wel een materiële vergissing geslopen in het document van 18 november 1998 maar niet in de berekening van het aantal ziektedagen, enkel in de einddatum van de ziekteperiode, die in feite niet liep tot 10 september maar tot 31 oktober 1997, zodat ze wel degelijk 58 werkdagen bevatte; dat de verwerende partij dit staaft aan de hand van attesten van de administratieve gezondheidsdienst;

3.4.3.1. Overwegende dat, wijl de brief gedateerd 18 november 1998 blijkbaar niet aangetekend werd verstuurd, niet uitgesloten kan worden dat hij niet ter bestemming is gekomen vooraleer verzoekster, op 20 november 1998, het onderhavige annulatieberoep heeft ingesteld; dat doordat verzoekster aanvoert dat ten onrechte bepaalde ziektedagen werden aangerekend en de berekening foutief is, zij zich impliciet maar zeker beroept op de reglementsbepalingen welke op die aangelegenheid van toepassing zijn, en het middel begrijpelijk is zonder dat zij die bepalingen expliciet diende aan te wijzen; dat het middel ontvankelijk is;

3.4.3.2. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat verzoekster daarin meer bepaald aanvoert dat er ten onrechte een aantal weekends als ziektedag werden aangerekend, met name voor de periodes van 22 maart tot en met 27 maart 1984 (6 dagen aangerekend, terwijl er 2 dagen in een weekend vallen), 7 maart tot en met 15 maart 1985 (9 dagen aangerekend, terwijl er 2 dagen in een weekend vallen) en 25 september tot en met 26 september 1987 (2 dagen aangerekend, terwijl er 1 dag in een weekend valt); dat het oorspronkelijke artikel 14 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheid voorzag in de toekenning van dertig kalenderdagen per jaar dienstanciënniteit; dat die bepaling bij artikel 9 van het koninklijk besluit van 1

oktober 1987 vervangen werd door de huidige tekst, luidens welke eenentwintig werkdagen worden toegekend per twaalf maanden dienstanciënniteit (artikel 14, § 1) en enkel de werkdagen begrepen in de periode van afwezigheid wegens ziekte of gebrekkigheid worden aangerekend (artikel 14, § 3); dat, voorts, luidens artikel 21 van voornoemd koninklijk besluit van 1 oktober 1987, voor de toepassing van artikel 14, § 3, de verloven wegens ziekte of gebrekkigheid van vóór de inwerkingtreding van het besluit, zijnde die van vóór 1 januari 1988, voor elke rijksambtenaar slechts voor zeven tiende worden aangerekend; dat het feit dat op de detailopgave van de genomen ziektedagen de duur van de ziekteperiodes van 1976 tot einde 1987 in kalenderdagen werd weergegeven dus geen misslag uitmaakt; dat het eerste onderdeel van het vierde middel ongegrond is;

3.4.3.3. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat het bestreden koninklijk besluit van 22 september 1998 berust op een berekening van 58 werkdagen na 12 augustus 1997; dat die berekening foutief is indien de betrokken periode een einde had genomen op 10 september 1997 zoals vermeld in de brief van 18 november 1998, doch correct indien de stelling van de verwerende partij moet worden bijgevallen als zou die einddatum in feite 31 oktober 1997 geweest zijn; dat weliswaar de vraag kan rijzen of het feit dat de administratieve gezondheidsdienst aan verzoekster ziekteverlof toegekend heeft tot 31 oktober 1997 bewijst dat zij ook effectief tot die datum afwezig is gebleven; dat echter de omstandigheid dat verzoekster eveneens met ziekteverlof was vanaf 1 november 1997 tot 1 maart 1998, de conclusie wettigt dat zij dat in werkelijkheid ook geweest is tussen 10 september en 1 november 1997; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig september 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. DE BRABANDERE.**